

легионъ, слѣдующитѣ трима — за втория, слѣдующитѣ четирма — за третия и най подирь послѣднитѣ трима — за четвъртия. Слѣдъ туй десетѣ трибуни съ 10 годишна служба се распрѣдѣляли по сжщия начинъ, първитѣ двама — въ първия легионъ, слѣдующитѣ трима — въ втория, слѣдующитѣ двама — въ третия и послѣднитѣ трима — въ четвъртия. По такъвъ начинъ на всѣки легионъ се падали по 6 трибуни. Слѣдъ това трибунитѣ отъ всѣки легионъ сядали отдѣлно, извиквали трибитѣ по жребие изъ урни и избирали отъ тѣхъ по четири души, по възможность съ еднакви години, здравина и сила. Отъ тѣхъ одного избирали трибунитѣ на първия легионъ, отъ тримата одного — трибунитѣ на втория, отъ двамата одного — трибунитѣ на третия, а послѣдния четвъртия се давалъ въ четвъртия легионъ. Отъ другата по рѣдъ триба избора почвали трибунитѣ отъ втория легионъ, а свършвали трибунитѣ на първия и тѣй нататкъ, до като всички четири легиона се попълвали по количество и въ пълна равномѣрность по отношение на години и качествата на войницитѣ.

Тогава новобранцитѣ давали *военна клетва*. Единъ отъ тѣхъ високо изговарялъ слѣдующата, кратка и проста нейна формула: „*Кълна се да се покорявамъ на началницитѣ си и да употрѣблявамъ всичкитѣ си сили за да изпълня това, което тѣ ми заповѣдаватъ*“. Всички други прѣминували, единъ слѣдъ другъ, по край него, като всѣкий казвалъ: *idem in me* (и азъ сжщо).

Тѣй като спорѣдъ закона консулитѣ имали началническа власть надъ войскитѣ само вѣнъ отъ прѣдѣлитѣ на града Римъ, но не и въ тѣхъ (законъ сжщо твърдѣ мждъръ), то слѣдъ извършения наборъ на легионитѣ, тѣ имъ опрѣдѣляли сборно мѣсто задъ границитѣ на града, или задъ градъ

скитѣ врати, или въ най близкия градъ по пжтя на слѣдванието на армията въ походъ или най послѣ въ нѣкоя много или малко отдалечени мѣста. Тамъ и отивали новобранцитѣ по легионно безъ оржжие, тамъ ги распрѣдѣляли по разнитѣ родове войски и всѣки родъ получавалъ присвоенното нему оржжие, сжщо тамъ квесторитѣ (гл. по долу) донасяли и легионнитѣ орли, които тѣ пазили въ държавното хазнохранилище въ Капитолия. Въ деня, опрѣдѣленъ за походъ, консула отивалъ въ храма на Марса, поклащалъ *щита* и *жаста* (полукопие) на статуята на Марса, принасялъ жертви и обѣти, и слѣдъ туй, като се обличалъ въ присвоенитѣ нему одѣжди на полководецъ, отивалъ на сборното мѣсто. Тукъ войската се очиствала чрѣзъ особенно жертвоприношение подъ названиее *люстрация* (*lustratio*) и трѣгвала въ походъ.

Такъвъ билъ обикновенния рѣдъ за набора на легионитѣ и армиитѣ. Но въ случай на особена важность, опасность и бързина, показанитѣ по горѣ обряди и рѣдъ се съкратявали много или малко, и легионитѣ се събирали и трѣгвали въ походъ по нѣкога даже въ тѣчение на едно денонощие. Въ такива случаи консула отивалъ въ Капитолия и изваждалъ тамъ двѣ знамена, едно — червено за пѣхотата, друго — по цвѣта на морската вода или зеленикаво за конницата. Тѣй напимѣръ още въ 457 г., по заповѣдъ на четвъртия диктаторъ Квинций Цинцинната, отъ заранъта до вечеръта легионитѣ били напълно събрани и въоржжени, а на мръкване вече трѣгнали отъ Марсово поле въ походъ за освобождението на консула Минуция, блокиранъ въ лагера си отъ еквиитѣ. — 12 години слѣдъ това, легионитѣ били набрани въ единъ день, въ слѣдующия на разсъмване се събрали на